

◄ نیم نگاه ►

سیل پاکستان؛ فاجعه طبیعی با پیامدهای سیاسی

سیلاب در پاکستان ابعاد مهیبی پیدا کرده است. علاوه بر قربانیان بی‌شمار، هزاران نفر از خانه و کاشانه خود آواره شده‌اند. سازمان ملل نسبت به «دومین موج مرگ و میر» هشدار می‌دهد. در میان قربانیان آبیدهی‌های گوناگون رشد می‌کند. باران‌های بی‌وقفه، فرو ریختن سدها و شسته شدن کناره رودخانه‌ها جاده‌ها و روستاها و کشتزارها را زیر آب غرق کرده است. با ادامه باران و گسترش دامنه سیلاب، بر انبوه آوارگان و فراریان از خشم طبیعت اضافه می‌شود. آنها همه چیز خود را از دست داده‌اند و چشم به راه نجات و یاری هستند. به علاوه در کشوری که اقتصاد آن تا حد زیادی به کشاورزی وابسته است، از نابودی وسیع کشتزارها و مزارع خبر می‌رسد. سازمان‌های امداد ملی و بین‌المللی کمک به سیل‌زدگان را شروع کرده‌اند، اما دایره تقاضا و نیازها مدام فراخ‌تر می‌شود. با گسترش سیلاب، شهرها و روستاهای بیشتری زیر آب می‌روند و شمار مردم فراری لحظه به لحظه بیشتر می‌شود. در دره پنجاب و استان سند، شهرهای میلیونی در معرض سیل قرار دارند. بنا بر تخمین سازمان‌های امداد، شمار آوارگان به زودی از شش میلیون نفر فراتر می‌رود. همه آنها به کمک نیاز دارند، اما واقعیت تلخ این است که بسیاری از آنها به طور کامل در محاصره سیلاب قرار گرفته‌اند و هیچ امدادی به آنها دسترسی نخواهد داشت. سازمان‌های امداد هشدار می‌دهند که مرداب‌ها و تالاب‌ها مکانی مناسب برای رشد آنها و بیماری‌های مسری هستند. تاکنون مواردی از وبا، مالاریا و حصه گزارش شده است. به دنبال سیلاب، اینک بیماری‌های واگیردار هستند که زندگی مردم پاکستان را تهدید می‌کنند. کارشناسان سازمان ملل نگران هستند که در ۱۰ روز آینده «موج دوم مرگ و میر» فرا می‌رسد. به گزارش دویچه‌وله، در سیلی که گفته می‌شود با این شدت در تاریخ پاکستان بی‌سابقه بوده، آمار تلفات متفاوت ذکر شده است، اما در هر حال حدود ۱۵۰۰ نفر جان خود را از دست داده‌اند. حدود ۱۴ میلیون نفر از سیل آسیب دیده‌اند که شش میلیون نفر از آنها کودکان هستند و حدود شش میلیون نفر به کمک فوری نیاز دارند. صلب سرخ بین‌المللی در کنار بسیاری از سازمان‌های امداد، یاری به قربانیان را شروع کرده است.

رقابت‌های تلخ سیاسی

دو هفته پیش، در زمان سراریز شدن سیل، اصفعلی زرداری رئیس‌جمهور پاکستان در سفر اروپا به سر می‌برد. او روز سه‌شنبه (۱۰ آگوست) به کشور برگشت و دو روز بعد، پنجشنبه ۱۲ آگوست، برای اولین بار از مناطق سیل‌زده بازدید به عمل آورد. محافل سیاسی و رسانه‌های جمعی از او انتقاد می‌کنند که بدون توجه به فاجعه‌ای که در کشور جریان داشت، با خیال آسوده در کشورهای اروپایی جولان می‌داد. خود او در گفت‌وگو با خبرنگاری‌ها گفته است در اروپا مشغول «تفریح» نبوده، بلکه در جست‌وجوی کمک‌های واقعی برای مردم محروم و درماده بودی است. در غرب رسانه‌های جمعی شکوه می‌کنند که سیل پاکستان آن‌گونه که باید و شاید

توجه افکار عمومی را جلب نکرده و در نتیجه با همدلی و یابوری شایسته روبه‌رو نشده است. اعانه‌ها و یاری‌های انسانی تاکنون بسیار کمتر از حد انتظار بوده است. شاید پاکستان تنها به خاطر «مبارزه با تروریسم» در مرکز توجه جهانیان قرار داشته و کسی انتظار نداشته این کشور با فاجعه‌ای طبیعی روبه‌رو شود و به خاطر مشکلی حیاتی به یاری جامعه جهانی نیاز داشته باشد.

از بی‌تفاوتی جامعه جهانی یا غفلت زمامداران پاکستان، بی‌تردید مردم این کشور به شدت آسیب می‌بینند، اما برای نیروهای بنیادگرا، به ویژه طالان نفع فراوان دارد. آنها وانمود می‌کنند یاوران واقعی مردم هستند و در مخاطرات و سختی‌ها به دادشان می‌رسند. آنها نه‌تنها به گونه‌ای نمایان در عملیات امداد شرکت دارند، بلکه از هر فرصتی برای تبلیغ اهداف خود استفاده می‌کنند. هنگامی که ایالات متحده اعلام کرد مبلغ ۱۵ میلیون یورو (حدود ۲۵ میلیون دلار) کمک فوری به سیل‌زدگان اختصاص می‌دهد، گروه طالبان اعلام آمادگی کردند که اگر دولت این کمک نقدی را رد کند، آنها حاضرند این مبلغ را در اختیار دولت قرار دهند. کارشناسان سیاسی از اینکه طالبان بتواند چنین مبلغ بالایی فراهم آورد، تردید می‌کنند، اما فعلاً فرصت مناسبی برای تبلیغات طالبان پدید آمده است اما غیر از عرض اندام بنیادگرایان، حاکمیت سیاسی پاکستان نیز بر اثر فاجعه سیلاب تکان خورده و تحولاتی را انتظار می‌کشد. در شرایطی که زرداری در سفر اروپا بود، ارتش به فرماندهی ژنرال اشفاق پرویز کیانی از غیبت او حداکثر استفاده را کرد تا خود را یاور واقعی مردم جلوه دهد. سربازان ارتش در عملیات امداد به شکل چشمگیری حضور دارند و ژنرال کیانی در تمام عرصه‌های یاری به آسیب‌دیدگان «پیش‌قدم» بوده است. زرداری که در انتخابات سال ۲۰۰۸ به مقام ریاست‌جمهوری رسید، وضعیتی سست و لرزان داشته و در رقابتی آشکار و پنهان با فرماندهان ارتش، قدرت خود را حفظ کرده است اما اینک تعادل سیاسی به سود ارتش تغییر می‌کند. ژنرال کیانی از زمانی که در سال ۲۰۰۷ به جای پرویز مشرف فرماندهی ساد ارتش پاکستان را بر عهده گرفت، روز به روز موقعیت خود را محکم‌تر کرده است. ایالات متحده از عملکرد او راضی است و وایرت گیتس وزیر دفاع از او به خاطر «فطعیت در مبارزه با طالبان» پشتیبانی می‌کند.

در این میان ایالات متحده میزان کمک‌های خود را تا ۲۷ میلیون یوری و کشورهای اروپایی تا ۴۰ میلیون یورو افزایش داده‌اند. بان کی‌مون دبیرکل سازمان ملل متحد شاهگاه شنبه وارد پاکستان می‌شود. هنوز معلوم نیست که ۴۶۰ میلیون دلاری که سازمان ملل برای کمک فوری به پاکستان ضروری دانسته است، چه مقدار به طور واقعی روی میز قرار دارد.

آن مرد جوان برای رسیدن به

مرگ سفری طولانی را پشت سر گذاشت و در پایان این سفر با یک تویوتای پر از مواد منفجره به شعبه سازمان اطلاعات و امنیت شهر پونلند در شمال سوماتی حمله برد و سپس جاشنی آن بمب متحرک را به کار انداخت. و به این ترتیب «شیروا احمد» یعنی آن آمریکایی سوماتیایی‌تبار در ۲۹ اکتبر ۲۰۰۸ تعداد زیادی از مردم را به همراه خود تکه‌تکه کرد و به کام مرگ کشاند.

همزمان با این عملیات چهار حمله‌کننده انتحاری نیز در سوماتی دست به کار شدند و به کاخ ریاست‌جمهوری، ساختمان‌های سازمان ملل و یک سازمان کمک‌رسان حمله بردند. در همان روزها اف‌بی‌ای گزارش داد شیروا احمد و ۲۰ نفر دیگر از مینستوای ایالات متحده به سوماتی رفته بودند تا به اصطلاح جهادی مقدس را علیه دولت انتقالی و یگان‌های خارجی به راه بیندازند. اما اینس پایان کار نبود زیرا همین چند هفته پیش سازمان‌های امنیتی امریکا بار دیگر

مردان زیادی را دستگیر کردند که متهم به ارتباط با سازمان تروریستی سوماتی هستند. بر پایه گزارش‌های نیروهای امنیتی آمریکایی و اروپایی، سوماتی در کنار مناطق مرزی افغانستان و پاکستان و کشور یمن یکی از مهم‌ترین مناطق عقب‌نشینی و لجستیک تروریست‌ها به شمار می‌آید. دولت سوماتی در عمل سقوط کرده و قدرت در اختیار جنگ‌سالاران، روسای باندهای تبهکار و قبایل است. در یکی از گزارش‌های رسمی وزارت خارجه آلمان می‌خوانیم: «سوماتی تبدیل به کانون دزدان دریایی و پیکارجویان شده است» در همان حال که وزارت خارجه از تشریح مسائل دیگر کشورهای از این دست خودداری می‌کند اما برای به اصطلاح پرده‌پوشی دیپلماتیک در مورد وضعیت سوماتی دلیل موجهی ندارد و بی‌تردید این کشور سراسر آن منطقه را به بی‌ثباتی می‌کشاند.

«ورنر هوپر» وزیر کشور آلمان چندی پیش و در

جریان نشستی با وزرای خارجه کشورهای اروپایی گفت: «برقراری صلح در شاخ آفریقا تنها در صورت ایجاد حداقلی از امنیت در سوماتی امکان‌پذیر است.» اتحادیه اروپا هم یک برنامه آموزشی تمرینی برای سربازان سوماتی باید طی این دوره برای نبرد با دزدان دریایی و تروریست‌ها آموزش ببینند. ۱۲ نفر از این ۱۴۰ مربی خارجی آلمانی هستند و به آن دو هزار افسر و درجه‌دار سوماتیایی روش‌های خنثی کردن مین، جنگ‌های خیابانی و کمک‌های اولیه و مخبرات را آموزش می‌دهند. با این حال در وضعیت امنیتی سوماتی بهبودی حاصل نشده است.

سال ۵۰ پس از خروج نیروهای استعماری بریتانیا و ایتالیا از این منطقه، همه آن امیدهای بزرگ مردم سوماتی یعنی داشتن کشوری برخوردار از آزادی و استقلال، طی چند دهه خشونت بر باد رفته است.

اینجا کلاشینکف سخن می‌گوید

هاوکه فریدریشس

ترجمه: محمدعلی فیروز آبادی

امروزه سوماتی نمادی از کشوری شکست‌خورده و صدامیته نشانه بارزی از شکست جامعه بین‌الملل و اتحادیه آفریقا به شمار می‌آید. یک‌سوم جمعیت این کشور نیازمند کمک‌های بشردوستانه خارجی و ۱/۵ میلیون نفر ساکن اردوگاه‌های موقتی هستند(در داخل کشور و بر پایه گزارش‌های سازمان ملل ۶۰۰ هزار نفر به خارج فرار کرده‌اند. در حالی که ۳/۸ میلیون نفر یعنی ۴۰ درصد از جمعیت این کشور به کمک‌های فوری نیاز دارند. بسیاری از سازمان‌های کمک‌رسان به دلیل وضعیت وخیم امنیتی، سوماتی را ترک کرده‌اند و وزارت خارجه آلمان و دیگر کشورهای اتحادیه اروپایی سوماتی را از جمله بزرگ‌ترین مناطق جنگی جهان به شمار می‌آورند.

جشن‌های استقلال سوماتی نیز به دلیل جنگ داخلی تعطیل شدند. هنگامی که کشورهای آفریقایی با رژه‌های نظامی و سخنرانی‌ها و جشن‌های پرزرق و برق ۵۰سالگی استقلال‌شان را جشن می‌گرفتند در سوماتی چندان خبری نبود. آن دولت انتقالی غیردموکراتیک بر بخش‌های بزرگی از این کشور کنترل ندارد و در جنوب سوماتی شبه‌نظامیان دولتی همراه با یگان‌های حافظ صلح اتحادیه آفریقا علیه گروه‌های متعدد اتحادیه فروپاشیده دادگاه‌های اسلامی از جمله علیه گروه الشباب در حال نبرد هستند.

دولت انتقالی سوماتی در سال ۲۰۰۴ و در خارج از این کشور یعنی در اوگاندا تشکیل شد و روسای قبایل مختلف در هتلی کوچک در کشور جیبوتی بر آن مهر تأیید زدند، زیرا موقعیت وخیم امنیتی در سوماتی امکانی برای تشکیل جلسه و نشست باقی نگذاشته است. نامنی به ویژه در نواحی مرکزی و جنوبی و همین‌طور در پایتخت یعنی موگادیشو بیشتر به چشم می‌آید. وزارت خارجه آلمان ضمن هشدار در مورد سفر اتباعش به سوماتی آورده است: «ماموران

کابوس‌های زنان سوماتی

نزهت امیرآبادیان

هستند. به تازگی کمیته ویژه شورای امنیت، فهرستی از سازمان‌ها و گروه‌های تهیه کرده است که از کودکان در نبردهای مسلحانه استفاده می‌کنند. در گزارش سالانه سازمان ملل متحد نام سازمان‌ها و گروه‌هایی که کودکان را برای شرکت در درگیری‌های مسلحانه به خدمت می‌گیرند، قید شده است. در این فهرست نام دولت موقت سوماتی، گروه شبه‌نظامی «مبارزان اوگاندا»، گروه شبه‌نظامی ابوساف در جنوب فلیپین و شورشیان قبيله هوتو در کنگو به چشم می‌خورد.

سه‌شنبه ۲۶ مرداد ۱۳۸۹

◄ گزارش ►

دزدان دریایی سوماتی از کجا آمدند

این‌دیندنت در مطلبی در ستون عقایدش با عنوان «به شما درباره دزدان دریایی دروغ گفته‌اند» توضیح می‌دهد که آب‌های ساحلی سوماتی سال‌هاست محل دفن زباله‌های سمی (حتی هسته‌ای) کشورهای غربی (و آسیایی) است. الود عبدالله فرستاده ویژه سازمان ملل در سوماتی در سال ۲۰۰۸ تأیید کرد که در آب‌های سوماتی زباله‌های شیمیایی و احتمالاً هسته‌ای دفع می‌شود. نیک نوتال سخنگوی محیط‌زیستی سازمان ملل نیز در سال ۲۰۰۵ نسبت به امواج تسونامی و انتشار زباله‌های هسته‌ای و سایر زباله‌های سمی‌ای که در آب‌های سوماتی دفع شده‌اند مانند مواد شیمیایی رادیواکتیو، فلزات سنگین و زباله‌های بیمارستانی هشدار داد. برخی معتقدند بعد از توفان سونامی، برخی انواع بیماری‌ها در سواحل سوماتی دیده شده که احتمالاً از عوارض ناشی از انتقال مواد سمی به سواحل این کشور هستند.

از طرف دیگر، این کشورها در آب‌های ساحلی این کشور دست به ماهیگیری‌های گسترده صنعتی می‌زنند و این کار ماهیگیران محلی سوماتیایی را دچار مشکل کرده چون ماهیگیری غیرقانونی و بی‌رویه کشتی‌های مدرن روزبه‌روز تعداد ماهی‌های منطقه را کمتر کرده است. این روند سال‌هاست که وجود داشته اما از سال ۱۹۹۱ که دولت سوماتی سقوط کرد بحرانی‌تر شده است. طی سال‌های گذشته تعدادی از کشورها به ویژه ژاپن از هرج و مرج موجود در سوماتی استفاده کرده‌اند و ناوگان‌های صیادی ژاپن مشغول صید غیرقانونی در سواحل سوماتی هستند. در نتیجه به همه این موارد سیستم فروپاشیده کشور سوماتی که باعث شده عده بیشتری از مردم تا آستانه مرگ و زندگی، فقیر و گرسنه شوند را باید افزود. مردم سوماتی صدایی ندارند و صدای کارشناسان سازمان ملل هم به جایی نمی‌رسد. چون دولتی در سوماتی وجود ندارد، به میزان گسترده‌ای ماهیگیری غیرقانونی توسط کشورهای اروپایی و آسیایی در آب‌های سوماتی انجام می‌شود. ابراهیم عدوک که شهروند امریکا و وزیر صی عالی‌رتبه در حکومت انتقالی سوماتی است، می‌گوید: این اعمال باید خاتمه یابد. این دزدی‌های دریایی تنها نشانه‌ای از استیصال روزافزون ملتی است که در تلاش برای بقای خود است.

دزد، ماهیگیر، تهبان، …

در این بستر است که «دزدان دریایی» ظهور می‌کنند. بسیاری از ماهیگیرهای سوماتیایی با قایق‌های تندروشان قعد متوقف کرن (با دست‌کم گرفتن مالیات از نظر خودشان!) کشتی‌هایی را دارند که زباله‌های سمی در آب‌های کشورشان دفع می‌کنند یا به صورت غیرقانونی ماهیگیری می‌کنند. آنها خودشان را «گارد ساحلی داوطلب سوماتی» می‌خوانند و جالب است بدانید که بنا به گفته یک سایت محلی مستقل، خیلی از مردم عادی سوماتی این نوع دزدی دریایی را نوعی دفاع ملی تلقی می‌کنند. شکی نیست که هیچ کدام این مواردی که گفته شد گرواگیری یا راهزنی دریایی را توجیه نمی‌کند، اما

ایجاد پیچیده‌تر و علل ظهور آن را نشان می‌دهد. یکی از همین راهزنان این‌طور گفته: ما خودمان را دزد دریایی نمی‌دانیم. به نظر ما دزدان دریایی کسانی هستند که به طور غیرقانونی در دریاهای ما ماهیگیری می‌کنند و زباله‌هایشان را در آن می‌ریزند. این مردمان نیروهای شبه‌نظامی هستند که خود را گارد ساحلی می‌خوانند و شامل مردان مسلحی هستند که برای دهه‌های متمادی در استخدام جنگ‌سالاران مختلف جنگیده‌اند؛ ماهیگیرانی که پس از ماهیگیری غیرقانونی و بی‌رویه کشتی‌های مدرن، طعمه سودآورتری در نفتکش‌ها یافته‌اند تا در صید ماهی‌ها و جنگجویانی که قادر به خواندن GPS و برقراری تماس با تلفن‌های ماهواره‌ای هستند. ماه‌ها مذاکره برای باگیری می‌تواند ۴۰ هزار دلار هزینه در برداشته باشد.

دزدان دریایی هوشمندانه از تلفن‌هایی خارج از کشتی‌های صادره شده استفاده می‌کنند تا امکان شناسایی محل اختفای کشتی را به حداقل برسانند. بسیاری از این افراد متعلق به قبیله‌ای در شمال موسوم به مجارتین هستند که عبدالله یوسف رئیس‌جمهور برکنارشده سوماتی که یکی از بدنام‌ترین فرماندهان نظامی تاریخ این کشور است به آن تعلق دارد.

تجارت و داد و ستد در سوماتی طی دو دهه گذشته همیشه با خون عجین بوده است. رئیس عتی تاش برای کسب پول بیشتر و دزدان دریایی نیز از این قاعده مستثنی نیستند. آنچه دزدان دریایی در دریا انجام می‌دهند دقیقاً همان کاری است که نیروهای شبه‌نظامی در خشکی انجام می‌دهند. نیروهای شبه‌نظامی که خاستگاه قبیله‌ای دارند به کاروان‌های سازمان ملل و کامیون‌های حامل مواد غذایی حمله می‌کنند. حتی پناهندگان مجبور می‌شوند تمام دارایی خود را هنگام فرار با خود بردارند. در دریا نیز تکنیک‌های مشابه مورد استفاده قرار می‌گیرد. دزدان تنها در سال گذشته ۳۰ تاکت ساخت روسیه را از کشتی اوکراینی که غلام کتیا بود، توقیف کردند. تعدادی کشتی محمل و نفتکش‌هایی با بار نفت را با خود بردند و به یمن همین اقدامات طی یک سال بیش از ۳۰ میلیون دلار جمع کردند. جمله دو هفته پیش آنها به مائزک ایلاما، شاوروی باری با پرچم امریکا توجه جهانیان را به تالمنی آب‌های سوماتی جلب کرد. آلایاما کانتنیترهای غذای روغن سبزیجات، گندم و سبزیجات خشک شده را به منظور کاهش قحطی و گرسنگی در سوماتی حمل می‌کرد. این حمله آن گونه چشمان جامعه جهانی را به خود دوخته است، گویی که در خردای ویژه و حیرت‌انگیز به وقوع پیوسته است. در عالم واقعیت این رخداد تنها مقیاس کوچک‌تری از آن چیزی است که شبه‌نظامیان هر روز روی خشکی انجام می‌دهند، در حالی که دنیا توجه اندکی را به آن معطوف می‌دارد. باید از خدمه و ناخدای کشتی ایلاما تشکر کرد که توجه جهان را به سوماتی جلب کرده‌اند.

غرب همان امکان تقابل با دومین رژیم طالبان در سوماتی است.»

سوماتی طی تاریخ ۵۰ ساله‌اش به ندرت روی آرامش و ثبات را به خود دیده است. تنها ۹ سال پس از استقلال بود که «محمد زیادبارة» دست به کودتا زد و در راس یک دولت سوسیالیستی قرار گرفت. این اتوکرات البته حکومتی آکنده از خشونت و وحشت برقرار کرد اما موفق شد بخش وسیعی از کشور را برای نزدیک به دو دهه از ثبات و آرامش برخوردار کند، در پایان دهه ۸۰ مقاومت‌ها علیه زیادبارة بالا گرفت و به این ترتیب در سال ۱۹۹۱ آن جنگ داخلی خونین آغاز شد. در ماه مه آن سال، قبایل شمال، استقلال خود از دولت مرکزی را اعلام و کشوری جدید به نام سوماتی‌لند را تأسیس کردند. این کشور جدید طی این سال‌ها به ثباتی قابل توجه دست پیدا کرده و به نوعی در راه رسیدن به دموکراسی است اما هنوز هم کشوری به نام سوماتی‌لند در سطح جهانی به رسمیت شناخته نشده است. در سال ۱۹۹۸ استان‌های باری، نوگال و مودوگ در شمال نیز از

سوماتی‌لند پیروی کرده و اعلام استقلال کردند؛ همان استان‌هایی که غالباً محل فعالیت دزدان دریایی به شمار می‌آیند. و همان‌ها هستند که با وجود ناوگان‌های جنگی بین‌المللی به کشتی‌های تجاری حمله می‌کنند و آنها را می‌ربایند. تنها در چند هفته گذشته سه کشتی تجاری از سوی دزدان دریایی مورد حمله قرار گرفت که

ظاهراً دو حمله با موفقیت همراه بوده است.

در سال ۲۰۰۸ آمیدهایی برای امکان برقراری صلح به وجود آمد زیرا تعداد زیادی از قبایل و طرف‌های درگیر در جنگ داخلی در مورد یک دولت انتقالی به توافق رسیدند. آنها در کمتر از یک سال رئیس‌جمهور تغییر کرد و رئیس‌جمهور فعلی یعنی «شیخ شریف» نیز پادشاهی بدون کشور به حساب می‌آید.

در چند ماه گذشته بار دیگر حملاتی علیه سیاستمداران سوماتی انجام گرفته است. عملیات تروریستی اخیر به مرزهای سوماتی محدود نمی‌شود زیرا در ۱۱ جولای امسال تروریست‌ها به کامپالا پایتخت اوگاندا نیز حمله کردند و ۸۵ نفر را کشتند. یک هفته بعد، نیروهای نظامی در شهر موگادیشو علیه جنگجویان الشباب وارد عمل شدند و حاصل این عملیات قربانی شدن تعداد زیادی از غیرنظامیان بی‌گناه بود. در ماه ژوئن طی نطی چند روز نبرد حداقل ۴۴ نفر جان خود را از دست دادند. پیش از آن یعنی در ماه مارس گروه‌های پیکارجو با هدف ترور رئیس دولت انتقالی به کاخ ریاست‌جمهوری در موگادیشو حمله کردند که البته این عملیات‌ها تا به امروز با شکست مواجه شده است. اینک دولت انتقالی تا چه مدت توان مقابله و مقاومت در برابر الشباب و دیگر بنیادگرایان را دارد، معلوم نیست اما صلح و رفاه که زمانی آرزوی مردم در سال ۱۹۶۰ و هنگام اعلام استقلال بود همچنان به مانند یک آرمانشهر باقی مانده است.

منبع:Die Zeit

بسیاری از آنها پیش از آنکه به رشد کامل برسند به دلیل شرکت در درگیری‌های مسلحانه دچار نقص عضو می‌شوند. کودکان سوماتی غالباً پیش از رسیدن به سن بلوغ – البته اگر تا آن زمان زنده مانده باشند – دچار بیماری‌های روحی شدید ناشی از کشتن همسن و سالان خود یا تجاوز هستند. زنان همراه با چندین کودک غالباً به تنهایی بار زندگی را بر دوش می‌کنند. بسیاری از آنها شهروان خود را گم کرده‌اند. برخی از مردان خانواده‌های خود را ترک کرده‌اند تا از طریق خلیج عدن به یمن بروند ولی برای همیشه ناپدید شده‌اند. برخی نیز هنوز با خانواده‌های خود زندگی می‌کنند؛ خانواده‌هایی که به سختی کنار هم باقی مانده‌اند. خشونت‌های جنسی، عدم آموزش و پرورش، خطر اچ‌آی‌وی و تبعیضات سنتی بدترین دشمنان زنان در اینجاست.

چندی پیش روبرتز خبری را منتشر کرد که از مراجعه هر روزه زنان ناامید سوماتیایی به اماکن تردد دزدان دریایی در سواحل این کشور برای یافتن همسری از بین آنان حکایت داشت.

این شاید تکان‌دهنده‌ترین خبر در مورد وضعیت اسفبار سوماتی طی ۱۰ سال اخیر در مورد زنان بوده است. طی این ۱۰ سال دزدان دریایی بیش از تمامی سازمان‌های امدادرسان و رسانه‌ای موفق شده‌اند توجه زنان سوماتی را به خود جلب کنند. اینجا گرسنگی غوغا می‌کند و بیشتر زنان برای سیر کردن شکم خود و فرزندان‌شان نقشه می‌کشند تا با دزدان دریایی فرار کنند.